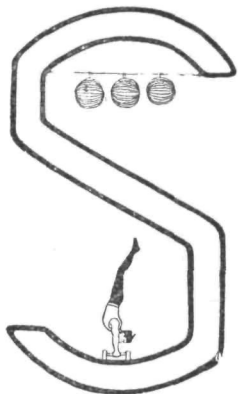

IVO TROŠT:

Dva junaka.

Povest.

1.

rečala sta se slučajno sosedov muc in naš jazbečar. Oba huda, oba jezna. Pogledala sta se grdo in nič grje kot vselej, kadar ju je združila usoda. Muc je vlekkel dreto, jazbečar je piskajoče bevskal in se skrbno izogibal mačjih krempljev na smrček Poguma pa ni bilo v nobene mpreveč! le čast se je šopirila med njima, da je branila v sramotni, a zato manj varni beg — obema.

2.

Muc jo pocedi prvi — a kam? Na bradljo, kjer so telovadili v nedeljo mladeniči. Tam se je zračila lepo pisana preproga s podobo strašnega leva na zunanji plati. Pes je takoj puhnil za mucom in silil po režečem levjem licu na preprogo. Pogum mu je popolnoma spuhel nekam tje v levje žrelo. Toda jazbečar ve, zakaj se zaganja po preprogi. Muc je pa vlekkel dreto glasno in počasi, kakor da kliče na korajžo in se ne boji nikogar. Pes za njim na preprogo ne more; nima za to krempljev. Če že vleče preprogo k sebi na tla, naj jo le vleče.

Slednjič res potegne pes vso na-se.

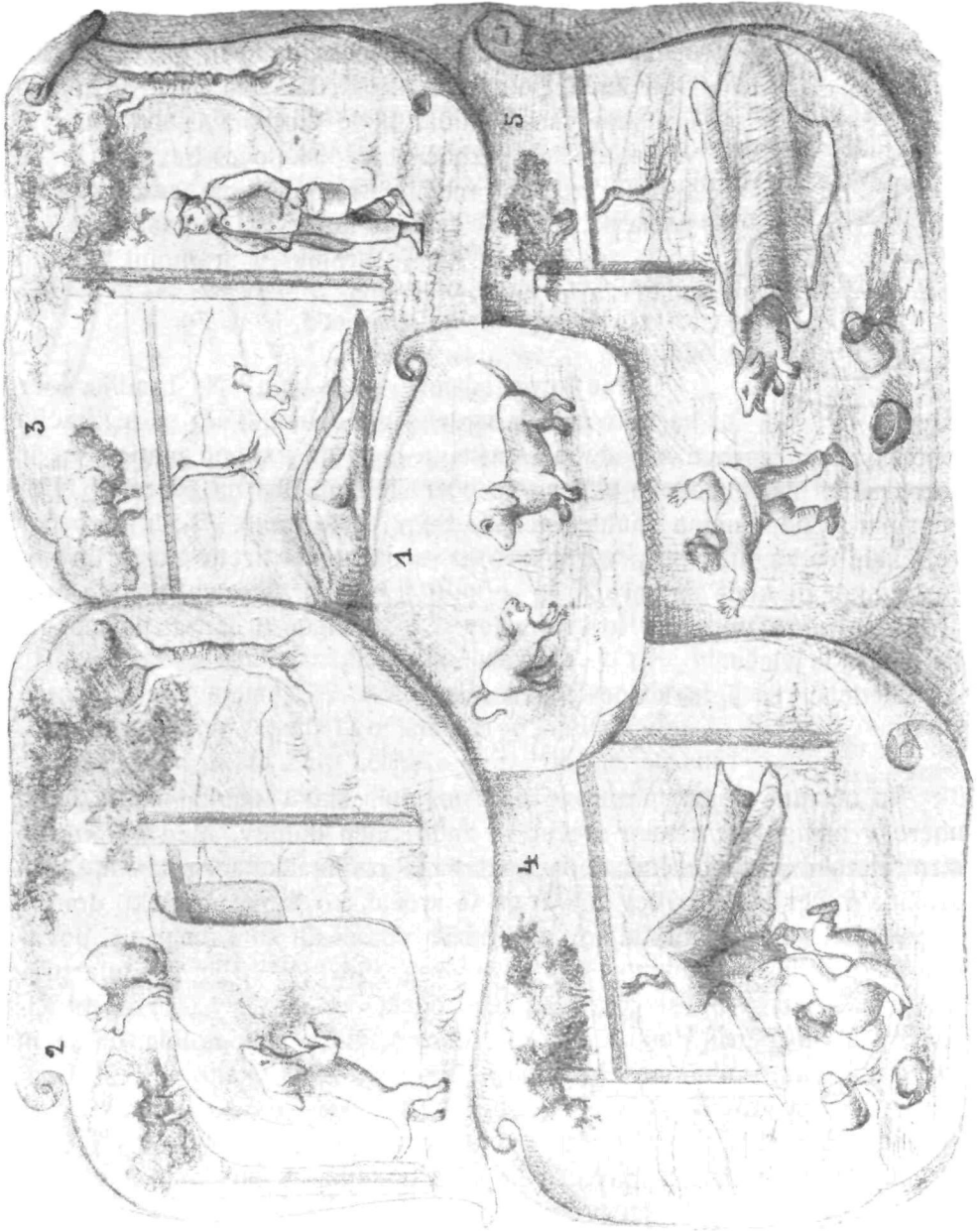
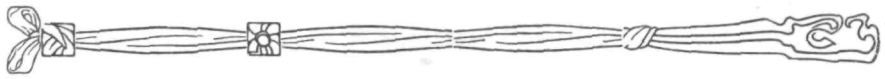
3.

Ko nestane mucu preproge pod nogami, skoči zlahka na tla in jo ubere v zmagovitem teku srečen in zadovoljen domov. Med potoma je mrmral tako všečno, kakor da pozivlja stara mačka njega in njegovo družino večerjat. Žirovčev Milko ga je srečal, ko je nesel mleko domov za večerjo, pa je menil, da se mucu meša pamet ali so ga pa miši povabile na mrtvaško sedmino. Muc je namreč videl, kako je zdrsnila preproga na jeznega bevskarja in ga lepo odela čez glavo, kakor če bi Žirovčev Milko ogrnil dedov kožuh. Preproga ga je zahomotala, da se ni mogel niti ganiti nikamor. Prav mu je. Sam naj gleda, kako se reši. Drugim je nameraval zlo, pa ga je dosegel sam.

Jazbečar si pomaga, kakor more, a preproga ga objema od vseh strani. Pomagal si je z glavo in kopal z nogama. A živ kupček z levjo glavo se je kakor začaran premikal semtertja pod bradljo. To je bilo pa Milku živa zagonetka.

4.

Živi kopici bi se bil deček izprva najraje smejal, ko bi se mu ne režala srdito nasproti levja glava, ki je mislil, da je žival. Zato ga je smel

minil prekmalu, lasje so se mu naježli v smrtnem strahu, kapa jih ni mogla umiriti, pa je raje našla pot na tla. Milko je v strahu tudi padel na tla, izpustil kanglico in tekočina se je razlila po prahu, da je duh po svežem mleku prijetno poščegetal v nos Milka in — živo kopicó.

5.

Zavest, da je sveže mleko le bolje kot otepanje z neumno preprogo, je dala jazbečarju moč, da je še bolj hitel iskati izhoda izpod odeje in ga slednjič tudi našel. Prvo, kar je zagledal, je bil na tleh Milok. Deček je pa menil, da je planil nanj sam lev s preproge. Urno je pobral kračice, pustil kapo in prazno kanglico ter jo ubiral pred psom, ki je mislil, da je Milko kriv, ker ni mogel on za malomoškim mucem, ki se mu je doma grdo režal skozi okno. Ko ga je ugledal, je pustil Milka in se godrnjaje skrnil, da pozabi žalostno zmoto. Še več opravila je imel Milko, ki ni vedel, kako sta bežala oba junaka muc in naš jazbečar.

Jutro.

(Po A. S. Puškinu)

*V zarjo obleko
vzhod se zakril —
v selu za reko
je ogenj vgasnil.*

*V vsemirju meglice
k oblakom se pno,
v poset pastirice
k pastirjem gredo.*

*Z roso orošene
cvetk čaše so vseh,
in čede vzbujene
so v temnih logeh.*

*Med školji glasi se
potočka žubor —
les v dalji zlati se,
v mrak vtaplja se bor...*

Fran Žgur.

